

Sygn. akt II PK 44/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa H. C. przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Specjalistycznemu Psychiatrycznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w S.
o odszkodowanie związane z wypowiedzeniem umownych warunków pracy i płacy ,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 października 2015 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Słupsku
z dnia 12 września 2014 r., sygn. akt V Pa 84/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz
zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 120 zł (sto
dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 12 września 2014 r., V Pa 84/14 Sąd Okręgowy w Słupsku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację wniesioną przez Samodzielny Publiczny Specjalistyczny Psychiatryczny Zakład Opieki Zdrowotnej w S. (pозwany) od wyroku Sądu Rejonowego w Słupsku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 16 kwietnia 2014 r., V P 332/13 i zasądził od pozwanego na rzecz H. C. (powódka) kwotę 60 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy w przeważającej części podzielił ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i uznał je za własne. Sąd drugiej instancji orzekł, że pozwany konsekwentnie podnosił, iż przyczyną wypowiedzenia zmieniającego przedstawionego powódce była chęć działania zgodnie z prawem, powódka nie spełniała bowiem wymogów niezbędnych do pełnienia funkcji kierownika ośrodka. Sąd Okręgowy uznał, że działanie pozwanego polegające na zastosowaniu § 9 ust. 1 rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 25 czerwca 2012 r. w sprawie organizacji, kwalifikacji personelu, sposobu funkcjonowania i rodzajów podmiotów leczniczych wykonujących świadczenia stacjonarne i całodobowe oraz ambulatoryjne w sprawowaniu opieki nad uzależnionymi od alkoholu oraz sposobu współdziałania w tym zakresie z instytucjami publicznymi i organizacjami społecznymi (Dz.U. z 2012 r., poz. 734) przy jednoczesnym zignorowaniu ochrony jakiej podlegała powódka, wynikającej z art. 32 ust. 2 z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz.U. z 2001 r. Nr 79, poz. 854) i braku zgody organizacji związkowej na dokonanie zmiany na stanowisku kierownika, nie może zostać uznane za uzasadnione z punktu widzenia norm konstytucyjnych, ogólnych zasad prawa oraz zasad współżycia społecznego. Na tej podstawie Sąd drugiej instancji orzekł, że przyczyna wypowiedzenia zmieniającego podana przez pracodawcę nie jest prawdziwa, dlatego nie można uznać działania związku zawodowego, polegającego na odmowie zgody na wypowiedzenie, za nadużycie prawa w rozumieniu art. 8 k.p.

Pozwany zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego skargą kasacyjną w całości, zarzucając mu naruszenie § 9 ust. 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia z 25 czerwca 2012 r. w zw. z § 3 ust. 1 pkt. 3 tego rozporządzenia oraz art. 32 ust. 2 ustawy o związkach zawodowych.

Wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwany podniósł wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, polegającego na: 1) „ustaleniu czy w uzasadnionej istotnymi potrzebami sytuacji faktycznej (powódka, jako kierownik nie posiadała certyfikatu specjalisty psychoterapii uzależnień) i prawnej (obowiązek wynikający z § 9 ust. 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia z 25 czerwca 2012 r.) pracodawca może wypowiedzieć warunki umowy o pracę pracownikowi - Przewodniczącej Związku Zawodowego (bez zmiany wysokości wynagrodzenia z jednoczesną zmianą obowiązków pracowniczych) bez odpowiednich kwalifikacji do

dalszego kierowania placówką medyczną i komórką organizacyjną SPSPZOZ bez zgody organizacji związkowej, czyli bez zgody związku na podstawie art. 32 ust. 2 ustawy”; 2) „ustaleniu czy brak zgody organu organizacji związkowej na wypowiedzenie powodce warunków umowy o pracę stanowił rażące naruszenie przepisów przez pozwanego, co było wynikiem konieczności dostosowania przepisów § 9 ust. 1 rozporządzenie Ministra Zdrowia z 25 czerwca 2012 r.”; 3) „ustaleniu czy tak rozumiana ochrona związkowa nie stoi w sprzeczności z art. 8 k.p. a w szczególności, że brak zgody związku zawodowego na wypowiedzenie zmieniające warunki umowy powodce nie stanowi nadużycia prawa”; 4) „ustaleniu granic interwencji sądu pracy w sferę działalności pracodawcy polegającej na doborze pracowników do wykonywania powierzonego zadania pracowniczego”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powodka wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważy co następuje:

Skarga kasacyjna pozwanego nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania, ponieważ nie ujawniono w niej potrzeby rozstrzygnięcia jakiegokolwiek zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że jeżeli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania opiera się na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., skarżący ma obowiązek przedstawienia wyводу zbliżonego do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 12 marca 2013 r., I PK 305/12 i powołane tam orzecznictwo). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze

rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów prawa stanowiących podstawę tego zagadnienia. Dlatego wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej oparty na art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. musi być odpowiednio uzasadniony. Nie jest wystarczające samo sformułowanie problemu prawnego i skrótowe przedstawienie stanowiska strony skarżącej, jak ten problem w okolicznościach faktycznych tej sprawy powinien być jej zdaniem rozstrzygnięty. Instytucja przedsądu służy przekonaniu Sądu Najwyższego o występowaniu publicznoprawnej potrzeby rozstrzygnięcia problemu prawnego podniesionego w skardze, ponieważ problem ten nie został do tej pory rozstrzygnięty w orzecznictwie Sądu Najwyższego, bądź dotychczasowe orzecznictwo nie dostarcza odpowiedniej argumentacji do jego rozstrzygnięcia. Stąd konieczność odpowiedniego uzasadnienia wniosku, wykraczająca daleko poza prezentację racji skarżącego.

Wniosek pozwanego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie nie spełniają powyższych wymogów choćby w minimalnym stopniu.

Problem „ustalenia czy w uzasadnionej istotnymi potrzebami sytuacji faktycznej (powódka, jako kierownik nie posiadała certyfikatu specjalisty psychoterapii uzależnień) i prawnej (obowiązek wynikający z § 9 ust. 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia z 25 czerwca 2012 r.) pracodawca może wypowiedzieć warunki umowy o pracę pracownikowi - Przewodniczącej Związku Zawodowego (bez zmiany wysokości wynagrodzenia z jednoczesną zmianą obowiązków pracowniczych) bez odpowiednich kwalifikacji do dalszego kierowania placówką medyczną i komórką organizacyjną SPSPZOZ bez zgody organizacji związkowej, czyli bez zgody związku na podstawie art. 32 ust. 2 ustawy” nie stanowi zagadnienia prawnego, które można konstruować na podstawie wymienionych w jego treści przepisów.

Z tych samych względów zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie jest „ustalenie czy brak zgody organu organizacji związkowej na wypowiedzenie powódce warunków umowy o pracę stanowił rażące naruszenie przepisów przez pozwanego, co było wynikiem konieczności dostosowania przepisów § 9 ust. 1 rozporządzenie Ministra Zdrowia z 25 czerwca 2012 r.”, ponieważ problem wpływu braku zgody organizacji związkowej na wadliwość

wypowiedzenia pracownikowi warunków umowy o pracę nie powstaje na tle „§ 9 ust. 1 rozporządzenie Ministra Zdrowia z 25 czerwca 2012 r.”.

Nie można również jako zagadnienia prawnego traktować „ustalenia czy tak rozumiana ochrona związkowa nie stoi w sprzeczności z art. 8 k.p. a w szczególności, że brak zgody związku zawodowego na wypowiedzenie zmieniające warunki umowy powódce nie stanowi nadużycia prawa”. Problematyka stosowania art. 8 k.p. w tego rodzaju sprawach była już wielokrotnie rozstrzygana w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Przepis art. 8 k.p. ma tak bogate orzecznictwo, że aby przekonać Sąd Najwyższy do konieczności ponownego zajęcia się jego wykładnią należy sformułować istotne zagadnienie prawne wykraczające poza tezę o nadużyciu ochrony związkowej w okolicznościach faktycznych danej sprawy. Niezależnie od powyższego, przepis art. 8 k.p. nie został powołany w podstawach skargi, zatem Sąd Najwyższy przy jej ewentualnym rozpoznawaniu nie mógłby zastosować tego przepisu z racji związania podstawami skargi.

Z kolei ostatni problem prawny podniesiony we wniosku pozwanego („ustalenie granic interwencji sądu pracy w sferę działalności pracodawcy polegającej na doborze pracowników do wykonywania powierzonego zadania pracowniczego”) nie został powiązany z jakimkolwiek przepisem prawa.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z § 11 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).